

ת"פ 21596/04/18 - מדינת ישראל נגד ח1ט8ק woko,mbungu,8!281

בית משפט השלום בראשון לציון

ת"פ 21596-04-18 מדינת ישראל נ' קיזילה

בפני כבוד השופט עמית מיכלס

בע"מ: מדינת ישראל

המאשימה

נגד

ח1ט8ק 8!281 woko,mbungu

הנאשם

הכרעת דין

1. נגד הנאשם הוגש כתב אישום המייחס לו עבירות של תקיפה סתם, לפי סעיף 379 לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: החוק); ואיומים, לפי סעיף 192 לחוק.
2. על פי עובדות כתב האישום, התגורר הנאשם ביחידת דיור בחצר ביתו של מר ד ג (להלן: המתלונן) בראשון לציון. בתאריך 29.10.2017, בסביבות השעה 10:30, על רקע מחלוקת ביניהם בנוגע לדירה, נתן הנאשם מכה עם ידו בכובע המצחיה שהיה על ראשו של המתלונן והפילו ארצה. בדרך זו הפיל הנאשם גם את כובעו של השכן צ ש. בהמשך בעט הנאשם בישבנו של המתלונן, הכה אותו בראשו ואיים עליו במלים: "אם תמשיך לשחק אתי אני ארביץ לך שוב". בהמשך היום, בסמוך לשעה 14:30, הכה הנאשם את המתלונן בראשו, בעט בישבנו, בגבו וברגליו ודחף אותו.
3. לאורך כל המשפט סירב הנאשם להיות מיוצג על ידי עורך דין וניהל את המשפט בכוחות עצמו. הנאשם תושב קונגו, דובר אנגלית ברמה גבוהה, והסתייע במתורגמנית במהלך המשפט.
4. בתשובתו לאישום הודה הנאשם שהתגורר בעבר בחצר ביתו של המתלונן, אולם טען שאינו יודע מי זה צבי שירי. הנאשם הכחיש שנגע במתלונן בדרך כלשהי או שהמתלונן נפל. הנאשם שלל שבעט במתלונן, שהכה אותו בראשו, או שאמר לו את מילות האיום. לדבריו, כעס על המתלונן, המתלונן נבהל, לקח מוט ברזל לידי, הנאשם ניגש

אליו ולקח לו את מוט הברזל. בשלב זה המתלון נבהל וברח. לגבי החלק השני של האירוע טען שאכן בעט במתלון, אולם הבעיטה לא פגעה בגופו.

עדות המתלון

5. המתלון הינו אדם בן 62, המתגורר בבית יחד עם אמו הקשישה. המתלון מכיר את הנאשם, עליו הצביע במהלך הדיון, בשם "פאולי או משהו כזה" (עמי 10), וסיפר שהנאשם גר אצל אמו במשך כשלוש שנים. בשפה פשוטה ביותר ובאופן נטול תחכום, תיאר המתלון את שעולל לו הנאשם. לגבי אירוע הבוקר, סיפר המתלון (עמי 9): "אני הייתי בבוקר לתת מים ואוכל לעופות, היה איזה ברזל שמתי אותו מאחורה בצד, הוא היה לי ביד, הנאשם לקח את הברזל רצה לחנוק אותי עם זה (מסמן לכיוון הצוואר תנועת יד). אחר כך, היה לי כובע כזה, הוא זרק לי אותו, הכובע ככה שחור כזה. זרק לי אותו ככה (מניף יד למעלה)". בהמשך ציין את הסיבה למעשי הנאשם: "...חשב שאני עושה רעש, הוא האשים אותי שאני עושה רעש... בבוקר היה מאחורינו בונים והוא חשב שאני עושה רעש..." (עמי 10), והסביר שהנאשם התעצבן עליו (עמי 11 ש' 26; עמי 12 ש' 3). נוסף על כך סיפר שלמקום הגיע בן דודו צבי (עמי 12 ש' 5).

6. את האירוע המאוחר תיאר המתלון באופן הבא: "אחרי זה אחה"צ הוא עוד פעם בא, הייתי אחורה שם, רץ אחרי מהחדר שהיה גר בא אצל אמא הוא רץ אחרי רדף אחרי הוא נתן לי בעיטות מאחורה הרבה פעמים ככה איזה 3-4 פעמים, יש לי עד היום כאבים וזה... נתן לי גם פה בראש (מדגים תנועת אגרוף לצד ימין), אחרי זה היה לי כאבים השכנים באו לעזור לי לא יכלו, צעקתי התחלתי לבכות, כאבים, היה לי פה אחורה ופה (מצביע לכיוון הראש) יש לי כאבים עד היום, הייתי צועק ובוכה". עוד סיפר שכאשר התחיל לבכות, הלך לביתו. בהמשך הלך לרופא שנתן לו כדורים להקלה על הכאבים.

7. על תיאוריו אלו חזר המתלון גם בתשובות שהשיב לנאשם בחקירה הנגדית. מאחר שלטענת הנאשם הוא בעט לעברו של המתלון, אולם לא פגע בו, הפנה שאלות למתלון בעניין זה (עמי 14):

ש. כשאמרת שבעטתי בך, הרגל שלי פגעה בך ת. כן, כן, הרגשתי כאבים חזקים, התחלתי לצעוק ולבכות. ש. האם אתה זוכר שהתבקשת לומר את האמת בבית המשפט ת. נו, כן כן. אמרתי עכשיו. ש. אבל אתה לא דובר אמת

ת. אני דובר אמת. הוא בעט אותי, נתן לי מאחורה מכות ובראש ככה. עם הברזל ניסה לחנוק אותי. ש. אני אף פעם לא נגעתי בך. ת. זה לא נכון, הוא בעט אותי. ש. הבעיטה כן זה נכון, אבל מעולם לא נגעתי בו. ת. בשביל זה התלוננתי במשטרה אותו יום? עד עכשיו יש לי כאבים. ש. אבל האמת היא, הוא לא היחיד שהלך למשטרה, היה עוד שכן שקרא למשטרה ואני תוהה למה הוא משקר. ת. אני לא משקר. זאת האמת. הוא נתן לי מאחורה בעיטות.

4 פעמים.

8. לגבי דברי האיום המפורטים בכתב האישום, יש לציין שהמתלון לא חזר עליהם בתארו את האירוע, גם לאחר שרוענן זכרונם (עמי 12), כאשר ציין שהנאשם אמר לו מילים אחרות. נוסף על כך ציין המתלון במקום אחר שלא הבין היטב את המילים שאמר לו הנאשם: "...אני לא מבין את המילים שלו עברית כל כך, קצת... קצת בעברית ככה, לא משהו זה... לא ברור כל כך" (עמי 10 ש' 25-27 ; וראו גם עמי 11 ש' 31-32). המלל היחיד שזכר המתלון הוא שהנאשם אמר לו לא להרעיש יותר.

9. עדות המתלון עוררה אמון, בפרט נוכח פשטותה. המתלון דיבר באטיות, והשתמש במלים בסיסיות

עמוד 2

ביותר ובשפה פשוטה על מנת לתאר את שחוזה באותו יום. ניכר היה שהמתלונן לא מנסה להכפיש את הנאשם או להעליל עליו עלילות שווא, כאשר הדוגמא הבולטת לכך היא העובדה שלא את מילות האיום, אותן מסר במשטרה. גם לאחר שרוענן זכרוננו של המתלונן, הוא לא חזר על אותן מילים, אלא סיפר רק את המילים אותן זכר. נוסף על כך ניתן היה ללמוד על אופיו של המתלונן, על כך שהוא אינו מחרחר מלחמה ואינו מחפש ריבים מיותרים, מהתנהגותו לאחר שהוכה על ידי הנאשם, שכן המתלונן לא ביקש "להחזיר" לנאשם ולא החל להתקוטט עמו, אלא עזב את המקום ורץ לאמו הקשישה בתוך הבית, כשהוא ממרר בבכי. לאחר שהתרשמתי מהמתלונן באופן בלתי אמצעי, ואומר את הדברים בזהירות המתבקשת, ספק בעיני עד כמה היה מסוגל לרקום במוחו עלילות שקר ולהביאם בפני בית המשפט באופן עקבי וסדור.

10. ער אני לכך שההתרחשות עם מוט הברזל לא הוזכרה בכתב האישום. ואולם מאחר שאין מחלוקת בין המתלונן לבין הנאשם על כך שהיה אירוע שכלל מוט ברזל, ונוכח התרשמותי הכללית מהמתלונן, לא מצאתי שהמתלונן שיקר בעניין זה, ואין בתיאור שמסר בקשר למוט הברזל כדי לפגוע במהימנות דבריו.

11. תמיכה לדברי המתלונן ניתן למצוא בדברי אמו נע ג', שאינה יודעת את גילה המדויק ("אולי אני בת 85, 90" - עמ' 16, שעה שאחינה צ' ש מסר שגילה הוא 92). דברי האם היו מעט מבולבלים, כאשר לא פעם לא ענתה לשאלות שנשאלה, ככל הנראה עקב קשיי שמיעה. מעדותה של האם עולה שהיא לא ראתה את אירועי האלימות, אולם שמעה עליו מהמתלונן שניות לאחר מכן. בתוך כך סיפר לה המתלונן שהנאשם היכה אותו, רדף אחריו, החזיק את מוט הברזל והפיל לו את הכובע. נוסף על כך תיארה האם את מצבו הנפשי של המתלונן לאחר האירוע: "...הוא

רץ אחריו לא ראיתי איפה דו בסוף בא בוכה אמרתי לו מה קרה אמר הוא רץ אחריי והרביץ לי" (עמ' 16 ש' 16-17).

12. בעקבות התנהגות הנאשם, הזעיק אחיו של המתלונן בשם אלי את המשטרה (ת/8), ולמקום הגיע רס"ר רז קוור. בדוח הפעולה שערך (ת/3), כתב רס"ר קוור, שכאשר הגיע למקום, חבר למודיע. בעניין זה מדובר ככל הנראה בטעות של הסייר, שכן האח אלי (המודיע) ככל הנראה לא היה במקום, אלא הזעיק את המשטרה באמצעות הטלפון ממקום מרוחק, והאדם בו פגש הסייר הינו המתלונן, אותו תיאר רס"ר קוור כ"אדם חסר ישע מבוגר אשר משכיר יחידת דיור בביתו לעובד זר מקונגו". כבר בשטח מסר המתלונן לרס"ר קוור שהנאשם "תקף אותו ללא סיבה והביא לו בעיטה ואגרוף". מששאל רס"ר קוור את הנאשם בשפה האנגלית מה קרה, השיב לו הנאשם שתקף את המתלונן ונתן לו בעיטה בגלל שהוא "פושע". מהאמור עולה שהמתלונן מסר גרסה ראשונית לסייר שהגיע למקום, היתה לגרסה שמסר בהמשך. עוד עולה שהנאשם הודה בפני הסייר שתקף את המתלונן, ואף מסר את ה"סיבה" לכך. בכל אלו יש כדי לחזק את גרסת המתלונן ואת ראיות התביעה באופן כללי.

13. חיזוק נוסף לגרסת המתלונן ניתן למצוא בדבריו של מר צ' ש, בן דודו בן ה-70 ושכנו של המתלונן. שירי סיפר שכאשר ישב אצל דודתו, אמו של המתלונן, נכנס לפתע המתלונן כשהוא

מבוהל, ואמר מיד שהנאשם תקף אותו. מששאל ש את המתלונן אם עשה משהו למתלונן, נענה בשלילה. בשלב זה לקח שירי את המתלונן אל הנאשם ושאל את הנאשם מדוע הכה את המתלונן. לדבריו, הנאשם "התחיל להתנהג בצורה לא נראית לי טוב וגם זרק לי את הכובע... התחיל לדבר באנגלית כל מיני מילים שאני לא מבין. ראיתי שאני לא צריך להיות שם, התרחקתי, גם ד' לא היה, ברח..." בשלב זה התפנה שירי להרגיע את דודתו, וחזר לביתו. בהמשך הגיע אליו המתלונן ואמר לו שהנאשם תקף אותו פעם נוספת. לשמע הדברים אמר

ש למתלונן: "אנחנו לא יכו לים לפתור את זה, בטח לא אני, ואז אחד השכנים הזעיק משטרה" (עמי 20). את הנאשם תיאר שירי כאדם שאי אפשר לדבר אתו בצורה ברורה, שפעם מבין עברית ופעם לא מבין. לדבריו, הבין אותו הנאשם כאשר אמר לו בעברית להיכנס לחדר, אולם ענה לו באנגלית, אותה שירי לא הבין. בחקירה הנגדית הטיח הנאשם במר ש שהוא (הנאשם) אינו מבין עברית, אולם שירי ענה לו שאחרי שאמר לו להיכנס לחדר, הנאשם אכן עשה זאת ונכנס לחדר (עמי 21 ש' 28). משהתבקש שירי לתאר את המעשים שביצע הנאשם כלפיו, השיב: "אני באתי להגיד לו בתמימות

למה עשית לד את זה, למה אתה מרביץ לו, באותה שניה הרים לי את הכובע זרק לי אותו (מניף יד למעלה), אמרתי טוב אם הוא מתחיל ככה, עם בן אדם מבוגר, אני כנראה לא צריך להיות שם" (עמי 21).

14. מר ש אישר שלא ראה את מעשיו האלימים של הנאשם כלפי המתלונן, אולם התיאור שמסר על האירוע בכללותו, כולל תגובותיו של המתלונן, השתלבו היטב בתיאורים שמסרו המתלונן ואמו. שירי תיאר את שראה בצורה עניינית, ברורה, חדה, לא מתחכמת, ובאופן שלא החמיר עם הנאשם. מעבר לכך, ככל ששירי והמתלונן היו רוצים להפלייל את הנאשם, סביר שהיו משתמשים בתיאורי אלימות קשים יותר, ולא מסתפקים בתיאור מעשה אלימות שהוא יחסית מינורי, כמו העפת הכובע של שניהם ומתן מכות קלות יחסית ובעיטות.

פרשת ההגנה - גרסת הנאשם

15. אל מול גרסת עדי התביעה, ניצבה גרסת הנאשם לבדה. על גרסת הנאשם ניתן ללמוד הן משתי חקירותיו במשטרה שהוגשו (ת/ 1 ו-ת/6), הן משאלות ששאל הנאשם בחקירה נגדית את עדי התביעה, שלא פעם נשמעו כמו מסירת גרסה במקום כהצגת שאלה, והן מדבריו בשלב פרשת ההגנה והסיכומים. בפתח חקירתו הראשית ציין הנאשם שהמתלונן ואמו "הם באמת משפחה טובה", ושהיחסים שלו אתם היו טובים מאוד. ואולם, בהמשך חקירתו סיפר הנאשם סיפור שנשמע כמו סיפור פנטזיה, שהקשר בינו לבין המציאות לא הוכח, ולו בראשית ראייה. בתוך כך, סיפר הנאשם שישנו שוטר שרודף אחריו, "שוטר של סמים" בשם סמי מתחנת הרצליה. לדבריו, שגרירות קונגו השתמשה בויזה של הנאשם על מנת להביא אנשים מאפריקה לישראל, באמצעות דרכון דיפלומטי בעזרתו הביאו "אנשים לא חוקיים" ושלחו אותם לקנדה. כאשר ראה זאת הנאשם פנה למשרד הפנים בישראל. לטענת הנאשם, השגריר "שיתף פעולה עם כמה ישראלים... הבנתי שמדובר בשחיתות. הוא יצר קשר עם משטרת הרצליה (סמי). הדיפלומטים והשוטרים יצרו קשר עם ד ומשפחתו כדי להיפטר ממני". בהמשך אמר שהמתלונן ומשפחתו אמרו לאנשי משרד הפנים שהוא האדם אותו הם מחפשים, כאשר ד' התבלבל בינו לבין אדם סודני. ביום האירוע פנה למתלונן ושאל אותו מדוע הוא מוסר את שמו כאשר מישוה בא לחפש אותו, אולם המתלונן לא הבין את דבריו. לדברי הנאשם, המתלונן הרים מוט ברזל, והנאשם הוציא לו את המוט מהיד, כאשר בשלב זה המתלונן היה בפאניקה ורץ לקרוא לאמו, שהגיעה למקום ביחד עם "אדם עם כובע" (תיאור הנאשם מלמד שדבריו מכוונים למר שירי - ע.מ.). הנאשם הודה שלקח את כובעו של אותו אדם, והסביר זאת בכך שרצה לראות את פניו. לדבריו, אותו אדם הינו שליח של השוטר סמי מהרצליה, כאשר סמי משתמש בו "כאילו הוא סוחר סמים". בתשובה לשאלת בית המשפט, השיב הנאשם שאותו אדם עובד עם סמי והוא אף ראה אותו כ"סוחר סמים" בתל אביב, וכי אותו אדם הוא קרוב משפחתו של המתלונן, שאף ראה אותו יושב בביתו של המתלונן. "זאת הסיבה שברגע שזיהיתי אותו זרקתי לו את הכובע ואמרתי לו ללכת ממני" (עמי 29-30). אשר לאירוע המאוחר יותר, טען שאכן בעט במתלונן, אולם הבעיטה כלל לא פגעה בו. לשאלת בית המשפט השיב שלא נתן למתלונן מכה בראשו. לדבריו ברגע שניסה לבעוט במתלונן הבין שעשה דבר רע, ולכן פנה ללכת לביתו.

16. לא בכדי מצאתי להביא חלקים נרחבים מגרסת הנאשם, באופן המאפשר להתרשם מהאבסורד הטמון בה. טענת

הנאשם לפיה גורמים דיפלומטיים חברו לשוטר סמים זוטר מתחנת הרצליה, תוך שליחת אדם שהתחזה כסוחר סמים (הדוד שירי בן ה-72), שמטרתו הייתה להפליל את הנאשם, וחבירת כל הגורמים הללו למתלון, שהינו אדם מבוגר שסימנים שונים בתיק החקירה מעידים על מצבו השכלי המוגבל, ולאמו הקשישה, שהתקשתה להבין את שנשאלה וקשה היה לדלות ממנה משפט אחד שלם, כל זאת על מנת שהמתלון ימסור גרסה שקרית לפיה הנאשם נתן לו בעיטות והפיל לו את הכובע, הינה גרסה בלתי סבירה ובלתי מתקבלת על הדעת, אותה מצאתי לדחות מכל וכל.

17. נוסף על כך, מדברי הנאשם עולות טענות קשות (ולא מבוססות בעליל) נגד משטרת ישראל, עובדה שאף היא עומדת בסתירה לדבריו בפרוטוקול, לפיהם יש לו "כבוד מאוד גדול למשטרת ישראל" (עמ' 8 ש' 5).
על כל אלו יש להוסיף שגרסתו ה"כבושה" של הנאשם לא הופיעה בחקירותיו במשטרה, וודאי לא בעוצמה וברמת הפירוט בהן השתמש כדי לספר את סיפורו בבית המשפט. כך למשל, בחקירתו השנייה מסר הנאשם שהסיבה לריב שהתפתח הייתה שהמתלון ניתק לו את המים והחשמל (ת/ש' 41 ואילך), גרסה אותה שלל בהמשך בבית המשפט (עמ' 32 ש' 17, 23). עוד ניתן לראות שבחקירתו השנייה, הודה הנאשם שהעיף את הכובעים הן של הנאשם והן של מר שירי, וכן שניסה לתפוס את המתלון, "הוא הסתובב אלי עם הגב כדי להתחמק מהאחיזה שלי ואז בעטתי בו בישבן. לאחר הבעיטה אמרתי לו יאם תמשיך לשחק איתי אני ארביץ לך שובי" (ת/ש' 46-47). בבית המשפט ניסה הנאשם להסביר שכאשר השתמש במילה "בעט" ("kick"), התכוון לכך שבעט אך לא פגע, וככל שהיה מודה שפגע, היה משתמש במילה "hit". גם גרסה זו הינה בעייתית, הן משום שהנאשם לא אמר בשום שלב שלא פגע בנאשם, והן בשל העובדה שהנאשם הודה שאמר למתלון שככל שימשיך לשחק אתו, ירביץ לו שוב, באופן המרמז על כך שהבעיטה אותה נתן הנאשם אכן פגעה במתלון. יש לציין שבבית המשפט התנער הנאשם גם מכך שאמר משפט זה (עמ' 34 ש' 25).
נוסף על כך חזר הנאשם על כך שהכה את המתלון בישבנו גם בהמשך דבריו: "תפסתי אותו ביד ואז נתתי לו בעיטה אחת בישבן. לא היה מעבר. רק בעיטה אחת" (ת/ש' 66-67).

18. בסיום הודאתו הביע הנאשם צער על מעשיו, ונשאלת השאלה, אם לא עשה כלום, על מה היה לו להצטער. בחקירתו הנגדית הסביר הנאשם שהביע צער על כך שבעט במתלון, גם אם לא פגע בו, שכן הוא משתייך לקבוצת "עדי יהווה", וכי מדובר בפעולה שלא היה אמור לעשות. במהלך חקירתו הנגדית עומת הנאשם עם הודאותיו בחלק מהמעשים. ניתן לסכם ולומר שהנאשם התנער מאמירות אלו, טען שכלל לא אמר אותן, או שדבריו לא הובנו. נוסף על כך הכחיש הנאשם שהודה בפני הסייר שהגיע למקום, שנתן למתלון בעיטה, או שאמר לסייר שעשה כן בגלל שהמתלון הוא פושע (עמ' 35 ש' 28).

19. מכל האמור, מצאתי לדחות מכל וכל את גרסת הנאשם בבית המשפט, שהינה מופרכת, מוגזמת, נעדרת אחיזה בחומר הראיות, עומדת בניגוד לרושם שהתקבל מעדותם של המתלון, אמו ודודו ומיכולותיהם, הן הגופניות, והן הקוגניטיביות, להיות שותפים לתיאוריית הקונספירציה והרדיפה אותה ניסה להציג כקו ההגנה המרכזי.

עבירת האיומים

20. כפי שפורט לעיל, המתלון לא זכר את נוסח האיומים, גם לאחר שרוענן זכרונם על ידי התובע. ואולם, הנאשם הודה במהלך חקירתו במשטרה שאמר את נוסח האיום, כאשר נוסח זה הוכתב על ידי הנאשם ולא על ידי החוקרת (ת/ש' 29). על נוסח האיום חזר הנאשם בהמשך חקירתו פעם נוספת, כאשר גם בפעם זו השתמש במלל

חופשי, מבלי שהחוקרת הכתיבה לו את נוסח האיום (ת/6 ש' 47). במהלך עדותו שינה הנאשם, כאמור, את גרסתו מהקצה אל הקצה ושלל כמעט כל דבר בו הודה במהלך חקירתו. לפיכך, מצאתי להעדיף את גרסתו של הנאשם במשטרה, ובכלל

בית משפט השלום בראשון לציון

ת"פ 21596-04-18 מדינת ישראל נ' קיזילה

זה את נוסח הדברים שאמר מיוזמתו לחוקרת. אמירה זו של הנאשם, במצב הדברים בה נאמרה, עולה כדי עבירת איומים.

התוצאה

21. בשים לב לאמון הרב שנתתי בגרסת המתלון, הנתמכת בגרסת אמו ודודו מר ש בנוגע למצבו הנפשי מיד לאחר האירוע, כאשר אמירת המתלון מהווה אף אמרת קורבן אלימות מיד לאחר האירוע, ובשים לב להודאתו של הנאשם בפני הסייר קוור, ובגרסה הראשונית שמסר המתלון בפני הסייר, מצאתי שהמאשימה הוכיחה מעבר לספק סביר את אשמתו של הנאשם בכל הנוגע לעבירת התקיפה. הנאשם הודה במרבית המעשים המיוחסים לו במהלך חקירותיו במשטרה, לרבות בנוסח דברי האיום שהשמיע כלפי המתלון, כאשר בבית המשפט חזר בו מאמירותיו אלו ומסר תחתיהם גרסה בעייתית שאינה ראויה לאמון.

אשר על כן אני מרשיע את הנאשם בביצוע העבירות המיוחסות לו. ניתנה היום, ז' אייר תשע"ט, 12 מאי 2019,

במעמד הצדדים

עמית מיכלס, שופט